

1

Er werd gezegd dat de enigen die na het vallen van de avond thuishoorden in Doodorp de mensen waren die niets goeds in de zin hadden. Ik had niets kwaads in de zin. Maar ja, ik had nou ook bepaald niets goeds in de zin.

Ik liet me van het zadel van Blauw glijden en bond haar vast aan een paal achter een kroeg die de Droge Mond heette. Het kind dat tegen het hek zat, nam me argwanend op. Of misschien stonden zijn twee zwarte ogen gewoon zo. Ik trok de brede rand van mijn hoed wat verder naar beneden. Die hoed had ik gestolen van mijn oom, samen met het paard. Nou ja, eigenlijk meer geleend. Alles wat ik bezat, was volgens de wet sowieso van mijn oom, tot en met de kleren die ik droeg.

De deuren van de kroeg zwaaiden open en lekten licht, lawaai en een dikke dronkaard, die zijn arm om een mooi meisje had geslagen. Voor ik het besepte, schoot mijn hand naar mijn sjiema om te controleren of die nog vastzat. Ik was tot aan mijn ogen omwikkeld en zelfs nu, uren na zons-
ondergang, zweette ik onder al die lagen als een zondaar bij het gebed. Ik vermoedde dat ik eerder een verdwaalde nomade leek dan een echte scherpschutter, maar zolang ik

er niet als een meisje uitzag, deed dat er niet veel toe. Vanavond zou ik hier in elk geval levend weggkomen. Des te beter als ik dan ook nog wat munten op zak had.

Het was niet moeilijk om de schietkuil aan de andere kant van Doodorp te vinden. Die bevond zich in het luidruchtigste gebouw van het plaatsje en dat wilde wat zeggen. Een grote onttakelde schuur aan het eind van de stoffige straat, waar fel licht brandde en het krioelde van de mensen, en die aanleunde tegen een half ingestort gebedshuis met een dichtgetimmerde deur. Het zou best kunnen dat die schuur ooit van een eerlijke paardenhandelaar was geweest, maar dat was dan zo te zien jaren geleden.

Hoe dichterbij de schuur kwam, hoe meer mensen ik zag. Als gieren die op een vers karkas afkwamen.

Een man met een bloederige neus werd door twee anderen tegen een muur gedrukt, terwijl een derde hem steeds weer in zijn gezicht beukte. Een meisje riep iets uit het raam waarvan een ijzervreter zou gaan blozen. Een groep fabrieksarbeiders met hun werkplunje nog aan dromde samen rond een nomade op een rammelkar, die schreeuwde dat hij djinnbloed verkocht waarmee brave burgers hun wensen konden vervullen. Zijn brede grijns oogde wanhopig in het olielamplicht, en dat was geen wonder. Het was al jaren geleden dat iemand in deze streken een levend oorsprongwezen had gezien, laat staan een djinn. Trouwens, hij had kunnen weten dat woestijnbewoners djinnbloed als niets anders zagen dan puur vuur – en dat niemand in Doodorp zichzelf als een brave burger beschouwde. Iedereen in het Eindgewest ging vaak genoeg naar het gebedshuis om wat beide zaken betreft beter te weten.

Ik probeerde mijn ogen naar voren gericht te houden, alsof ik het allemaal al eens eerder had gezien.

Als ik voorbij de gebouwen klom, zou ik over het zand en de struiken helemaal naar huis, naar Stofoord kunnen kij-

ken, hoewel ik dan alleen maar donkere huizen zou zien. Stofoord stond met de zon op en ging ermee naar bed. Fatsoenlijk gedrag hoorde niet bij de duistere uren. Als het mogelijk was om van verveling te sterven, zou het zand in Stofoord bezaaid zijn met lijken. Doodorp was echter springlevend.

Niemand besteedde veel aandacht aan me toen ik de schuur binnenglipte. Er had zich al een grote menigte verzameld in de schietkuil. Aan de balken hingen rijen enorme olielampen, die de gezichten van de kijkers in een vette gloed hulden. Schriële jochies waren flessen aan het neerzetten en ontweken de klappen van een grote man, die schreeuwde dat ze op moesten schieten. Wezen, zo te zien. Waarschijnlijk kinderen wier vaders in de enorme wapenfabriek aan de rand van Stofoord hadden gewerkt tot ze aan flarden waren geblazen door kapotte machines. Of tot de dag dat ze dronken naar hun werk waren gegaan en brandwonden hadden opgelopen die fataal bleken te zijn. Buskruit was nou niet bepaald veilig spul om mee te werken.

Ik had het zo druk met staren dat ik bijna tegen een reus van een kerel botste, die bij de deur stond. 'Vooraan of achteraan?' wilde hij weten. Zijn handen rustten onverschillig op een kromzwaard op zijn linker- en een pistool op zijn rechterheup.

'Wat?' Ik dacht er nog net op tijd aan om met een lagere stem te praten. Ik had de hele week ge oefend met het nadoen van mijn vriend Tamid, maar ik klonk nog steeds meer als een jongen dan als een man. De ingehuurde spierbundel bij de deur leek het niet erg te vinden.

'Het kost drie foeza om achteraan te staan en vijf om vooraan te staan. Het wedden begint om tien uur.'

'Wat kost het om in het midden te staan?' Hè, verdomme. Dat had ik niet willen zeggen. Tante Farrah ranselde me nu al een jaar tevergeefs af om me mijn brutale mond te laten

houden. Ik vermoedde dat het meer pijn zou doen als deze man dat probeerde.

Maar hij fronste alleen maar, alsof hij dacht dat ik ze niet allemaal op een rijtje had. 'Vooraan of achteraan. Er is geen midden, knul.'

'Ik ben hier niet om te kijken,' zei ik, voordat de moed me echt in de schoenen kon zinken. 'Ik ben hier om te schieten.'

'Wat sta je hier dan mijn tijd te verdoen? Je moet Hasan hebben.' Hij duwde me naar een zwaargebouwde man met een wijde rode broek en een donker baardje dat tegen zijn kin geplakt leek. Hij stond achter een lage tafel met stapels munten, die trilden door zijn trommelende vingers.

Ik haalde diep adem door mijn sjiema en probeerde niet te laten merken dat mijn maag het liefst via mijn mond wilde ontsnappen. 'Wat kost het om mee te doen?'

Door het litteken op zijn lip leek Hasan te grijnzen. 'Vijftig foeza.'

Vijftig? Dat was bijna alles wat ik had. Alles wat ik had gespaard om te ontsnappen naar Izman, de hoofdstad van Miraji. Om hier ver vandaan te komen.

Hasan moet mijn aarzeling gezien hebben, ook al was mijn gezicht vanaf mijn neus bedekt. Zijn aandacht dwaalde al langs me heen, alsof hij dacht dat ik weg zou lopen.

Dat was de druppel. Rinkelend liet ik de loezi en halve loezi die ik de afgelopen drie jaar stukje bij beetje bij elkaar had geschraapt op tafel vallen. Tante Farrah zei altijd dat ik het blijkbaar niet erg vond om mezelf dom voor te doen als ik daarmee kon bewijzen dat iemand anders het mis had. Dus misschien had tante Farrah wel gelijk.

Hasan wierp een sceptische blik op de munten, maar toen hij die met de snelheid van een professionele geldwolf telde, kon hij niet ontkennen dat het bedrag klopte. Heel even temperde de voldoening mijn zenuwen.

Hij schoof een stukje hout naar me toe dat als een hanger

aan een lus van touw bungelde. Daar was met zwarte verf het cijfer 27 op geschilderd. 'Heb je wel genoeg geoefend, zevenentwintig?' vroeg Hasan, terwijl ik het touw over mijn hoofd trok. Het bordje stootte tegen de lappen die ik om mijn borsten had gebonden om ze plat te drukken.

'Een beetje.' Ik hield een slag om de arm. We hadden in Stofoord aan bijna alles gebrek, in heel het Eindgewest feitelijk. Eten. Water. Kleren. Er waren maar twee dingen die we in overvloed hadden: zand en wapens.

Hasan snoof. 'Dan zou je toch op zijn minst moeten weten dat je geen trillende handen mag hebben.'

Ik drukte mijn handen tegen mijn lichaam en liep de kuil in. Als ik mijn pistool niet stil kon houden, zou het er niet toe doen dat ik had leren richten voordat ik leerde lezen. Ik ging in het zand naast een man staan die zo te zien voornamelijk botten onder zijn groezelige werkplunje had zitten. Aan mijn andere kant verscheen een man met 28 rond zijn dikke nek.

Overall om ons heen liepen de tribunes vol. De gokbazen schreeuwden dat er gewed kon worden. Als ik een gokje waagde, zou ik wedden dat ik geen enkele kans had. Niemand met gezond verstand zou geld zetten op een of ander mager jochie dat niet eens het lef had zijn sjiema omlaag te trekken en zijn gezicht te laten zien. Misschien zou ik een gestoorde zuiplap een fortuin op kunnen leveren door te bewijzen dat de verstandige lui het mis hadden.

'Goedenavond, heren!' Hasan maande de menigte met luide stem tot stilte. Tientallen kinderen renden om ons heen om de pistolen uit te delen. Een meisje met klitterig haar en op blote voeten gaf me het mijne. Dat voelde meteen goed in mijn hand. Snel klikte ik het magazijn open; daar zat een keurig rijtje van zes kogels in. 'Iedereen kent de regels. Dus daar kun je je maar beter aan houden, want God bewaar me... anders sla ik die bedrieglijke smoelen van jullie eigen-

handig tot moes.' Er klonk gelach op de tribune en er werden een paar kreten geslaakt. Flessen gingen van hand tot hand en mannen wezen naar ons op een manier die ik kende van de paardenhandel van mijn oom. 'Oké, je hebt zes kogels, zes flessen. Als je na afloop flessen over hebt, lig je eruit. De eerste tien mogen naar voren komen.'

We bleven roerloos staan, terwijl de nummers één tot en met tien met hun tenen op een witte lijn in de modder gingen staan. De afstand tussen hen en de flessen schatte ik op ongeveer drieënhalve meter.

Een kind kon de was doen.

Toch kregen twee mannen het voor elkaar om met hun allereerste kogels mis te schieten. Uiteindelijk raakte slechts de helft van de mannen alle flessen.

Een van hen was twee keer zo groot als welke andere deelnemer ook. Hij droeg iets wat ooit misschien een legeruniform was geweest, hoewel dat te versleten was om met zekerheid vast te stellen of het ooit glimmend legergoud was geweest. Misschien was het gewoon wel smerig van het woestijnstof. Zijn nummer 1 was met dikke verf op het stukje hout geschilderd dat midden op zijn borst hing. Hij werd het hardst toegejuicht. 'Dahmad! Dahmad! Kampioen!' werd er geroepen toen hij zich omdraaide en een van de kinderen vastpakte die heen en weer schoten om het gebroken glas op te halen. Dahmad zei iets zachts wat ik niet kon verstaan en duwde de jongen toen weg. Even later kwam hij terug met een fles bruine drank. Dahmad zette die aan zijn mond en leunde tegen de spijlen die de kuil scheidde van de tribune. Hij zou niet lang kampioen blijven als hij zo doorging.

De volgende ronde verliep nog deerniswekkender. Slechts een van de schutters raakte alle flessen. Toen de verliezers wegsjokten, kon ik het gezicht van de winnaar goed zien. Hij kwam niet uit de buurt, daar was geen twijfel over mogelijk. Dat verbaasde me; iedereen hier kwam uit de buurt.

Tenzij je ze niet allemaal op een rijtje had, ging je nooit uit vrije wil naar het Eindgewest.

Hij was jong, misschien iets ouder dan ik, en net zo gekleed als wij; hij had een groene sjiema nonchalant om zijn nek en zijn woestijnkleren waren zo wijd dat het moeilijk te zien was of hij echt zo breed was als hij leek. Zijn haar was net zo zwart als dat van elke Mirajische jongen; zelfs zijn huid was donker genoeg om door te kunnen gaan voor een van ons. Maar dat was hij niet. Hij had vreemde geprononceerde gelaatstrekken, die ik nog nooit gezien had: hoge, hoekige jukbeenderen, een vierkante kaak en wenkbrauwen als duistere schuine strepen boven de geheimzinnigste ogen die ik ooit had gezien. Hij zag er bovendien lang niet slecht uit. Enkele mannen die hij had verslagen, spuugden op de grond naast zijn voeten. Een mondhoek van de jonge vreemdeling ging omhoog, alsof hij zijn lach probeerde in te houden. Toen wierp hij opeens zijn blik op mij, alsof hij gevoeld had dat ik naar hem keek. Snel draaide ik me om.

We waren nog met zijn elven over en we woekerden met de ruimte op de streep vanwege die extra persoon, ook al was ik half zo groot als alle anderen.

‘Opzij, zevenentwintig!’ Er werd een elleboog in mijn zij geramd. Een vinnige opmerking lag al op het puntje van mijn tong. Maar die doofde toen ik zag dat het Fazim Al’Motem was.

Ik onderdrukte de neiging om te vloeken. Fazim had me elk scheldwoord geleerd dat ik kende, in de tijd dat hij acht was en ik zes. Toen we een keer vloekend betrapt werden, werd mijn mond schoon geschrobd met zand en gaf hij mij de schuld van alles. Stofoord was een gat. Ik kende Fazim mijn hele leven al, haatte hem sinds ik een beetje verstand had gekregen. Tegenwoordig was hij vaak in het huis van mijn oom, waar ik ook gedoemd was te wonen, en probeerde hij zijn handen onder de kleren van mijn nicht Shira te stop-

pen. Af en toe, als Shira niet keek, probeerde hij dat ook bij mij.

Wat deed hij hier, verdomme? Nou ja, gezien dat pistool in zijn hand kon ik dat wel raden. Klootzak.

Het was één ding om als meisje herkend te worden, maar het was heel iets anders als Fazim me zou herkennen. Ik was meer dan genoeg in de problemen gekomen sinds ik betrappt was op vloeken, maar ik was maar één keer bijna doodgeslagen. Dat was vlak nadat mijn moeder was gestorven, toen ik geprobeerd had een van de paarden van mijn oom te lenen. Ik was halverwege naar Juniper-Stad toen ze me te pakken kregen en ik heb een maand geen paard kunnen rijden toen tante Farrah en haar zweep klaar met me waren. Als tante Farrah erachter kwam dat ik in Doodorp gokte met gestolen geld, zou ze me zo hard afranselen dat die vorige keer daarbij in het niet viel.

Het zou verstandig zijn om ervandoor te gaan. Alleen zou ik dan wel vijftig foeza armer zijn. En geld was schaarser dan hersens.

Oké. Ik rechte mijn rug en richtte me op de doelwitten. Er renden nog steeds kinderen rond om flessen neer te zetten. Fazim volgde hen met de loop van zijn pistool en riep: 'Pang, pang, pang!' Als ze ineendoken schoot hij in de lach. Wat zou het fijn zijn als zijn pistool terugsloeg en die grijns van zijn gezicht vaagde.

De kinderen maakten dat ze wegkwamen en toen waren alleen wij schutters en de flessen er nog. We waren de laatste groep van de eerste ronde. Naast me werd al geschoten. Ik concentreerde me op de zes flessen recht voor me. Ik zou dit geblinddoekt kunnen doen. Maar ik was voorzichtig. Ik controleerde de afstand, richtte en keek door het vizier. Pas toen ik tevreden was, haalde ik de trekker over. De fles uiterst rechts spatte uit elkaar en mijn schouders ontspanden een beetje. De volgende drie flessen gingen snel achter elkaar neer.

Mijn vinger haalde voor de vijfde keer de trekker over. Een kreet haalde me uit mijn concentratie en vervolgens knalde er iemand tegen me aan.

Ik schoot mis.

Fazim was opzij geduwd door een andere schutter en toen tegen mij aan gevallen. Een andere man was vervolgens boven op hem gesprongen. Onder luid boegeroep vlogen ze elkaar in de haren, maar de reus van de deur sleurde Fazim al aan zijn kraag naar de kant. Hasan keek hen verveeld na en richtte zich toen weer tot de menigte. 'Winnaars van deze ronde...'

'Hé!' schreeuwde ik zonder nadenken. 'Ik wil nog een kogel.'

Er klonk hoongelach. Hoezo, geen aandacht trekken. Mijn nek brandde van alle ogen die op me gericht werden. Maar dit was te belangrijk. Te belangrijk om het niet te vragen. Hasan keek me minachtend aan en ik voelde een mengeling van vernedering en woede opstijgen. 'Zo werkt het niet, zevenentwintig. Zes kogels, zes flessen. Geen herkansing.'

'Maar dat is niet eerlijk! Hij duwde me opzij.' Ik gebaarde naar Fazim, die met zijn hand om zijn kaak tegen de muur geleund zat.

'En dit is geen schoolplein, jochie. We hoeven niet eerlijk te zijn. Je kunt je laatste kogel gebruiken en verliezen, of het opgeven.'

Nou, dat was een fijne keus. Ik was de enige die nog een kogel over had.

De menigte begon te jennen dat ik het moest opgeven en ik kreeg een kleur van woede op mijn verborgen gezicht.

Als enige op de streep hief ik mijn pistool. Ik voelde het gewicht van die ene kogel in het magazijn. Met een lange zucht blies ik de sjiema los die aan mijn lippen vastgeplakt zat.

Eén kogel. Twee flessen.

Ik deed twee stappen naar rechts en vervolgens een halve

stap achteruit. Ik kromde mijn rug en probeerde het in gedachten allemaal voor me te zien. Recht in het midden van de eerste zou ik de tweede niet raken. Iets te ver opzij en ze zouden geen van beide breken.

Vijftig foeza.

Ik sloot me af voor het gejoel en gehoon om me heen. Ik negeerde het feit dat alle ogen op mij gericht waren en dat ik alle kansen om onopgemerkt te blijven had verpest. Angst be kroop me. Dezelfde angst die me de afgelopen drie dagen had getergd. Sinds de avond dat ik rond het huis van mijn oom sloop om naar Tamid te gaan en hoorde dat tante Farrah mijn naam noemde.

‘... Amani?’

Ik had niet verstaan wat ze daarvoor had gezegd, maar het was genoeg om te blijven staan.

‘Ze heeft een echtgenoot nodig.’ De stem van mijn oom Asid droeg verder dan die van zijn eerste vrouw. ‘Een man zou eindelijk wat verstand in haar kunnen rammen. Over nog geen maand is Zahia al een jaar dood en dan mag Amani trouwen.’ Sinds mijn moeder is overleden, waren mensen er langzaam maar zeker mee opgehouden haar naam uit te spreken alsof het een vloek was. Nu bracht mijn oom haar dood terloops ter sprake.

‘Het is al lastig genoeg om een echtgenoot voor jouw dochters te vinden.’ Tante Farrah klonk geïrriteerd. ‘En nu wil je ook nog dat ik er een zoek voor dat rotkind van mijn zus?’ Tante Farrah noemde mijn moeder nooit bij haar naam. Niet meer sinds ze was opgehangen.

‘Dan trouw ik wel met haar.’ Oom Asid zei het alsof hij het over het kopen van een paard had. De angst sloeg me om het hart.

Tante Farrah maakte een minachtend sissend geluid achter in haar keel. ‘Ze is te jong.’ Ze sloeg de ongeduldige toon aan die meestal een eind maakte aan een gesprek.

‘Niet jonger dan Nida was. En ze woont toch al in mijn huis. Kost en onderdak.’ Normaal gesproken runde tante Farrah het huishouden als eerste vrouw, maar nu en dan zette haar man zijn hakken in het zand, en nu liep oom Asid opeens verontrustend snel warm voor dit idee. ‘Ze kan of hier blijven als mijn echtgenote, of vertrekken als de vrouw van een ander. Ik wil dat ze blijft.’

Ik wilde niet blijven.

Ik wilde weg, al zou het mijn dood worden.

En toen zag ik het opeens allemaal heel scherp. Ik en mijn doelwit. Alleen het doel deed er nog toe.

Ik haalde de trekker over.

De eerste fles brak meteen. De tweede wankelde even op de rand van de houten balk. Ik kon het schilfertje waar ik het dikke glas geraakt had zien. Ik hield mijn adem in, terwijl de fles heen en weer wiebelde.

Vijftig foeza die ik misschien nooit meer zou zien.

Vijftig foeza en mijn enige manier om te ontsnappen foetsie.

De tweede fles viel op de grond en brak.

De menigte brulde. Ik slaakte een lange zucht.

Toen ik me omdraaide, keek Hasan alsof ik een slang was die een valstrik had ontweken. Achter hem stond de vreemde deling me met opgetrokken wenkbrauwen aan te kijken. De grijns achter mijn sjiema zat vastgeplakt op mijn gezicht. ‘En?’

Hasan trok zijn lip op. ‘Ga in de rij staan voor de tweede ronde.’